

Tiende zondag door het jaar - C

1 Kon. 17,17 - 24

Gal. 1,11 - 19

Lc. 7, 11 - 17

Een God die omziet naar zijn volk

Bij het verhaal van de opwekking van de jongen uit Naïm is onze wetenschappelijk ingestelde geest geneigd de aandacht te concentreren op de jongen, zodat wij ons spontaan afvragen: "Wat is er met hem eigenlijk gebeurd? Kan dat wel?" Maar dit is nu juist een verkeerde vraag bij een evangelietekst. Die heeft immers nooit de bedoeling ons een objectieve reportage te bieden over wat er precies gebeurd is in Naïm. Het evangelie is geen geschiedenisboek. Het evangelie is een geloofsboek. Het is opgesteld als een bundel verhalen over en rond Jezus om de lezer of de toehoorder te "leren geloven", te leren zien wie Jezus eigenlijk was en is. Daarom proberen wij het best onze aandacht niet te concentreren op het spectaculaire wonder van toen, maar te luisteren naar wat Lucas ons hier over Jezus wil getuigen. Het evangelie wil onze aandacht richten op de persoon van Jezus, en er ons toe te brengen om Hem nu te erkennen als de unieke Gezondene van God. In het verhaal van vandaag doet Lucas dat door de ontmoeting van Jezus met een weduwe, die ook nog haar enige zoon verloor, op een heel speciale manier te vertellen. Om dat te verstaan is vandaag wat bijbelkennis nodig.

De joodse lezers en toehoorders kenden namelijk allen het verhaal van de profeet Elia, de laatste grote profeet, die de zoon van de weduwe van Sarefat weer tot leven bracht. (1e lezing). Lucas heeft nu de ontmoeting te Naïm op zo'n manier verteld - bepaalde uitdrukkingen worden letterlijk herhaald - dat iedereen onmiddellijk de vergelijking maakt met de profeet Elia. Daardoor verkondigt Lucas eigenlijk dat Jezus de nieuwe Elia is! En iedere jood wist uit het laatste vers van het laatste boek van het Oude Testament dat de "heilstijd van God", de periode van de redding, zou beginnen met de terugkeer van de profeet Elia. Lucas getuigt dus: "Mensen, in Jezus is Elia teruggekeerd! Met Jezus is de heilstijd van God aangebroken!" Lucas wil dus duidelijk verkondigen dat wij in Jezus zien hoe God zelf reddend aanwezig komt onder ons, nu in onze dagen! Daarbij ontwikkelt Lucas in heel zijn evangelie constant een voorkeursthema: nl. dat God reddend aanwezig komt onder "alle" mensen, dat wil dus zeggen, "ook onder de kleineren, de zwakkeren". (zo vinden we o.a. bij Lucas het verhaal dat de geboorte van Jezus eerst aan eenvoudige herders werd verkondigd.) Zo wordt in het verhaal van vandaag grote nadruk gelegd op het medelijden van Jezus en dus op het erbarmen van God voor de weduwe. En weduwen waren in de joodse maatschappij van die tijd totaal rechteloos. Zij werden als marginalen beschouwd en behoorden tot de kleinsten en de armsten van het volk. Daarbij komt nog dat de vroege dood van een kind door de strenge richting binnen de joodse godsdienst werd opgevat als een straf van God tegenover de ouders. Een weduwe, die daarbij nog haar enig kind verloor, was een totaal verworpene in de joodse gemeenschap van toen. Maar zie nu hoe Jezus handelt. Zie dus hoe onze christelijke God is! Hij voelt medelijden. Hij troost haar en geeft haar haar zoon terug. Hij spreekt het opwekkend woord: "Sta op!" Hij is de levenbrengende Heer.

De boodschap van Lucas is dus dat Jezus een heel nieuwe God toont voor de religieuze gemeenschap van toen en ook voor ons: een God die ontroerd is door het leed van de mens. Een God die zich om de kleinen ontfermt. die naar Zijn volk omziet. en die het leven wil, niet de dood. Lucas wilde ons niet op de eerste plaats zeggen dat Jezus een verbluffende dodenopwekker was,

wat wij misschien denken bij dit verhaal, maar wel dat Jezus - zoals reeds voorzegt door het Oude Testament - het begin is van de reddende aanwezigheid van onze God voor “alle” mensen, ook voor diegenen die de maatschappij dreigt uit te sluiten: de zwakkeren, de rechtelozen. En dat Hij de kracht heeft ook die mensen echt leven te bieden!

Pater Frans s.j.